

ไม่สลาย

No more Pain

บทกวีกับการเดินทาง
ตามหาคุณค่าของชีวิต

นันทินี บุญสุข

ไม่สลาย

No more Pain

ไม่สลาย

เรื่องและภาพ | นันทินี บุญสุข

กวีนิพนธ์ร่วมสมัย-สะท้อนชีวิต

สำหรับเด็กอายุ ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๖

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑

วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง | มิถุนายน ๒๕๖๗

จำนวน ๑๐๘ หน้า

อาจารย์ที่ปรึกษา | อ. อนุสรา ดีไหว้

ขอบคุณ | อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

ผศ. รพินทร์ (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์

อ. ดร. พิชญ์ นิลรุ่งวัฒนา

ติดต่อ

เบอร์โทรศัพท์ : ๐๘๑ ๑๓๕ ๖๕๔๔

E-Mail : Nightnanti@gmail.com

ไม่สลาย

No more Pain

นั่นทีนี่ บุญสุข

คำนำทาง

กวีนิพนธ์ “**ไม่สลาย**” เป็นบทกวีที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางที่ไม่ได้หมายถึงการเดินทาง แต่เพราะการมีจุดหมายที่แน่นอน กวีนิพนธ์เล่มนี้จึงเปรียบเสมือนการถ่ายทอดเรื่องราวที่กำลังนำผู้อ่านร่วมเดินทางไปด้วยกันกับบทกวี

การเดินทางครั้งนี้เริ่มต้นขึ้นจากเรื่องราว ๓ ห้วงขณะหนึ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของผู้เขียน ผู้ซึ่งผ่านประสบการณ์โดยตรง ใฝ่มองผู้คน หรือแม้กระทั่งนั่งฟังเรื่องเล่าจากใครหลาย ๆ คน เพื่อหาคำตอบว่าแท้จริงแล้วคุณค่าของตัวเราคือสิ่งใด

คำตอบที่ผู้เขียนได้รับ สรุปลงได้อย่างง่ายว่า หากเราทำให้ตัวเองมีความสุข เราจะรับรู้คุณค่าในตัวเองโดยไม่ต้องพยายามหาคำตอบ ดูเหมือนทำได้ง่าย แต่เมื่อเริ่มออกเดินทางในโลกความจริงหลายคนมักหลงลืมความต้องการของตัวเองเพราะสังคมที่แวดล้อมไปด้วยผู้คน และผลหลงผิดคิดว่าการมีคุณค่าคือการแข่งขัน หากไม่ได้รับมัน-เราจะโหยหา และหากได้รับมา-เราจะยิ่งหลงระเรีง

หลายคนรวมถึงตัวผู้เขียนเคยแขวนเกือบทั้งชีวิตไว้บนความต้องการของผู้อื่นเพียงเพื่อบอกให้ใครมาเห็นคุณค่า แต่สิ่งนั้นใช่คุณค่าจริง ๆ หรือในเมื่อมันเป็นความต้องการของผู้อื่น ในขณะนั้นผู้เขียนเกิดความสับสนกับเส้นทางที่เลือกเพราะการมอบคุณค่าของตัวเองให้ผู้อื่นถือครอง กลายเป็นเครื่องมือย้อนกลับมาทำร้าย และทำลายคุณค่าของตัวเองจนเกือบแหลกสลาย ผู้เขียนจึงต้องหยุดเพื่อให้ตัวเองหลุดออกมาจากวงโคจรนั้นก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินแก้

การตัดสินใจด้วยความไม่มีอะไรจะเสียอีกต่อไปทำให้ผู้เขียนพบว่า ตัวเองสามารถมีความสุขได้มากขนาดไหนกับสิ่งที่เลือกเองแม้กับเรื่องเล็กน้อยและการเลือกเดินบนถนนสายใหม่นี้ก็ยังได้เจอกับผู้คนที่สร้างความสุขให้กับตัวเองได้มากจนส่งต่อสิ่งดี ๆ เหล่านั้นให้กับผู้อื่นได้อีก

ผู้เขียนจึงมีแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์บทกวีเล่มนี้ เพื่อเป็นเสมือนเพื่อนร่วมเดินทางของผู้อ่านทุกท่าน เป็นดั่งกำลังใจเล็ก ๆ ในการพาตัวเองออกมาจากวังวนเดิม และเริ่มออกตามหาปลายทางใหม่ที่เต็มไปด้วยความสุขพร้อมกับกวีนิพนธ์เล่มนี้

ผู้เขียนเลือกเขียนกวีนิพนธ์เป็นผลงาน
เล่มแรกในชีวิต เพราะผู้เขียนจะมีความสุขขณะที่
ลงมือสร้างสรรค์ผลงาน แม้ฝีมือทางด้านกาเขียน
บทกวีอาจยังติดขัดอยู่บ้าง แต่ความจริงจังและจริงใจ
นั้นเปี่ยมล้น และทุกบทกวีที่บรรจงเขียนล้วนมาจาก
ความตั้งใจจริงทั้งสิ้น

ขอบคุณ

หวังว่าจะมีความสุขกับการเดินทาง
และพบปลายทางที่ถูกต้อง

นนทินี บุญสุข

ผู้เขียน

ขอให้ทุกท่านเดินทางปลอดภัย

สารบัญ

ส่วนแรก : สุญหายระหว่างทาง

ฉันเป็นใคร | ๑๕

นักสะสมแผนที่ | ๑๗

ร้านส่งสุข | ๒๐

สินค้าขายดี | ๒๔

หลงทาง | ๒๖

แสงกับเงา | ๒๘

หนอนผีเสื้อ | ๓๐

ร่วมวางเพลิง | ๓๔

ฝันธรรมชาติ | ๓๖

ผู้นุ่มมือ (ลงชื่อ) | ๓๙

ส่วนสอง : Reset – คืบ(คุณ)ค่า

- เด็กน้อยคนนั้น | ๔๓
โรงแรมรายวัน | ๔๕
เปลี่ย่นอะไหล่ | ๔๘
ถนนสายหลัก | ๕๑
สัญญาณการเริ่มต้น | ๕๕
ไม้กระดก | ๕๘
ภาพสะท้อน | ๖๐
ร้านส่งสุขโฉมใหม่ | ๖๒
จ๊กซอว์ | ๖๔
เลี้ยงไม่ได้ | ๖๗
ผ่านไปได้ไป | ๖๙

ส่วนสาม : ระหว่างทางใหม่

ดาวตก | ๗๕

Happy Virus | ๗๖

ใต้แสงตะวัน | ๗๘

คาถา(ไม่)พิเศษ | ๘๐

นักเดินทาง | ๘๒

ภาพถ่าย | ๘๔

ดอกไม้ไฟ | ๘๘

มนุษย์เด็ก | ๙๑

บทกวีรัก | ๙๒

ส่วนส่งท้าย : บันทึกไม่สลาย

ผู้มีความบันเทิง | ๙๗

อีกครั้ง | ๙๙

บทเรียนที่ ๑๐๑ | ๑๐๑

ไม่สลาย | ๑๐๒

ส่วนที่หนึ่ง : สูญหายระหว่างทาง

“ความสุขหายไปพร้อมกับใครบางคน”

ทำอะไรหล่นหายหรือเธอจำ
หรือกำลังจินตนาหาสิ่งไหน
หาตัวตน ค้นตัวเอง หรือสิ่งใด
บังเอิญหาย หรือทิ้งไปไหนบอกที

ฉันเป็นใคร

ตัวฉันเป็นใคร

ในโลกใหญ่กว้างขวาง

ภาพฝันเคยวาดดูเลือนราง

คล้ายหมอกจางปกคลุมทั่วทางเดิน

จะนึกยังมีสุขยังละอาย

จะก้าวไปก็กลัวต้องเผชิญ

หากพบเจอใครใครที่เก่งเกิน

คงชอกซ้ำซ้ำเติมตนเรื่อยไป

ไม่ไว้ใจตัวเองแม้สักนิด

จากกลัวผิดกลายเป็นไม่เอาไหน

ให้ยืนอยู่ตรงนี้หรือหายไป

จะแบบไหนก็ใช่จะต่างกัน

นักสะสมแผนที่

(๑)

เด็กจะเก่งเป็นคนดีต้องที่หนึ่ง
ต้องไปไกลให้ถึงยังจุดหมาย
ยึดแผนที่ใ้่มือออกเดินไป
ตามสังคมवादไว้ว่าให้เป็น

มีเส้นขีดตามแนวเป็นบรรทัด
เลี้ยวซ้าย-ขวาเด่นชัดวาดให้เห็น
จงเดินไปอย่าคิดจะเบี่ยงเบน
เธอต้องเป็นเด็กดีตามมีมา

มีตัวอย่างให้เห็นอยู่หลายรุ่น
รูปปั้นชูคลูกฝุ่นอยู่ข้างฝา
มีชื่อเสียงเป็นดาวอยู่ค้ำฟ้า
พวกไร้ค่าก็ช่างมันปะไร

(๒)

ลูกต้องเก่งเป็นคนดีต้องที่หนึ่ง
ต้องทำให้ข้างบ้านทิ้งไม่ขาดสาย
ต้องเดินตามที่พ่อแม่ร้างระบาย
เป็นภาพฝันวาดไว้ให้ตราตรึง

เชื่อเถอะลูกว่าสิ่งนี้ดีที่สุด
พ่อปักหมุดลูกแค่เดินไปให้ถึง
แม่สานต่อทางลูกเดินให้อีกครั้ง
ลูกจะได้ไม่ต้องพึ่งคนอื่นไกล

แค่เดินไปตามทางบนแผนที่
เดินดีดีหากหลงคงเรื่องใหญ่
เชื่อเถอะลูกทางนี้ดีกว่าเป็นไหนไหน
เติบโตไปสุขสบายไม่รู้ลืม

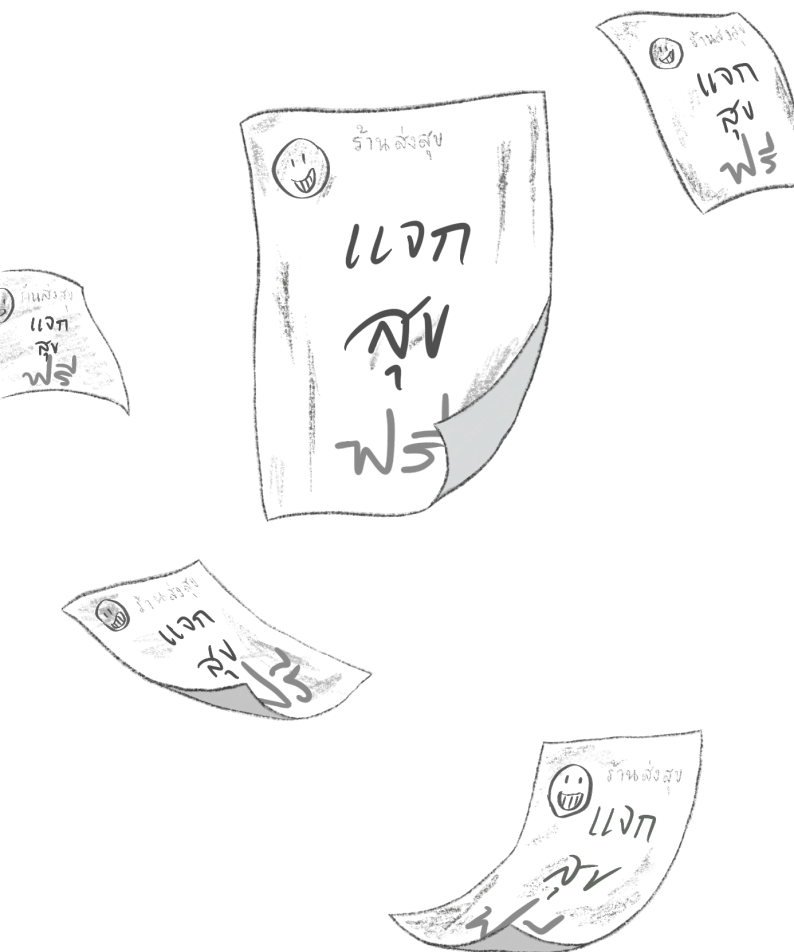
(๓)

ความคาดหวังมีทั่วทุกแห่งหน
เราต้องเก่งต้องทนทุกคนปลื้ม
แม้จะเดินต่อไปได้ฟ้าครึ้ม
จะตีมด้ากับทางที่เดินไป

เพราะไม่กล้าแหวกกฎที่ใครสร้าง
กลัวจะเดินอ้ากว้างไม่สดใส
ทำตามคำได้หมดไม่ว่าใคร
แต่ไม่ตามใจตัวเองเลยสักครั้ง

เป็นแผนที่แผ่นเดียวที่ว่างเปล่า
เป็นแผนที่สีขาวยุไรความหวัง
ไม่กล้าขีดเขียนสิ่งใดเพราะกลัวพัง
จึงยอมเดินตามทางคนอื่นไป

ร้านส่งสุข

-๑-

เสียงหัวเราะว่า
แหว่มาจากไหน
นั่น... ป้ายอะไร
แจกสุขส่งฟรี

สุขใดไหนเล่า
เทียบเท่าสุขนี้
สุขสันต์เปรมปรีดิ์
ยินดีบริการ

เปิดร้านส่งสุข
สนุกสนาน
รื่นเริงเบิกบาน
สราญเรใจ

งานราษฎร์งานหลวง
หมดหวังสั่งได้
เสิร์ฟสุขส่งไว
ด้วยใจยินดี

-๒-

แม้วันมีทุกข์
แสดงสุข-สุขี
ภายนอกดูดี
ภายในสีดำ

สร้างเสียงความสุข
สนุกกับเสียงขำ
ใยใจเจ้ากรรม
เก็บงำเศร้าใจ

แอบน้ำตาตก
ยังตกลงไหว
เก็บกดซ่อนไว้
ยิ้มทั้งน้ำตา

ไม่มีบ่าเบียด
เพื่อเสียงหรรษา
ส่งเสียงเรื่อยมา
อย่าได้กังวล

-๓-

อย่าได้เศร้าหมอง
อย่ามองสับสน
เรายอมอุทิศตน
เรายอมทนทำ

เราชอบเห็นสุข
เราสนุก เราขำ
เรายอมทนทำ
เรานำส่งไป

ได้โปรดส่งเสียง
สำเนียงเสียงใส
เสียงเบิกบานใจ
อุทิศให้คืนเรา

ได้โปรดส่งเสียง
แม้เพียงแผ่วเบา
อุทิศคืนให้เรา
ขอกล่าวขอบคุณ

สินค้าขายดี

Attention please!

Attention please!

ถ้อยคำกรีดแทงใจกำลังวางขาย
ท่านใดสนใจเชิญเลือกตามสบาย
ชอบคำไหนเชิญหยิบใส่ตะกร้า

ทั้งความเห็นคำพูดไม่รีบนู
เห็นท่านดูเยี่ยมชมทุกเวลา
สงสัยคงถูกใจคุณลูกค้า
คำนิทาพรั่งพร้อมมากมาย

กวาดสายตามองดูไม่รู้จบ
เจอคำสบประมาทเข้าจนได้
เขาบอกว่าคุณลูกค้าไม่เอาไหน
ท่านก็เชื่อเขาไปได้น่าอายจริง

จะดำดึ่มเยียมชมส่วนอื่นใหม่
โซนต่อไปมาดักรอท่านเหมือนดิ่ง
รู้ทุกสิ่งเห็นทุกอย่างจึงติติง
ท่านก็รู้ว่าไม่จริงยังใส่ใจ

เลือกค่านั้นค่านี่ลงตะกร้า
ถึงเวลาคำนวณค่าเสียหาย
ราคาที่คุณลูกค้าจะต้องจ่าย
ต้องแลกด้วยการร้องไห้เสียน้ำตา

อยากจะเชียร์กำลังใจให้ขายออก
แต่ท่านบอกเป็นคำหลอกไว้คุณค่า
น่าเสียดายเพราะไม่ต้องเสียน้ำตา
โอกาสหน้าหวังว่าท่านจะรับไป

หลวงทาง

ออกเดินทางบนโลกที่เปล่าเปลี่ยว
ออกท่องเที่ยวในโลกมากขวากหนาม
ออกแรงเดินก้าวเท้าวิ่งใต้ฟ้าคราม
ออกแรงตามไล่ล่าอย่างทำทนาย

ตามหาฝันที่วาดไว้อย่างใจจด
ที่กำหนดให้ชีวิตมีความหมาย
ถึงจะรู้ปลายทางยังอีกไกล
จะยอมทนสู้ต่อไปไม่ไหวหวั่น

แต่สองข้างทางเดินช่างเงียบเหงา
เพราะมัวเฝ้าจดจ่อแต่ความฝัน
ลืมชีวิตที่เป็นอยู่ปัจจุบัน
จะไปฝันอย่างไรถ้าหมดไฟ

กลายเป็นคนตัวเปล่าลอยละล่อง

คล้ายละอองดอกไม้ที่ปลิวไหว

สุดแล้วแต่แรงลมจะพาไป

จนละทิ้งจุดหมาย

และปลายทาง

จนลืมสิ้นตัวเองไปเสียหมด

ลืมแม้ความสดใสที่เคยสร้าง

ลืมตัวตน ทิ้งตัวเองให้เลื่อนราง
เหมือนปิดตาเดินบนทางที่มีดมน

แสงกับเงา

เจ้าแสงจ้า เจ้ามีค่า เจ้ารู้ไหม
เจ้าเป็นแสงเป็นดวงไฟฉายตัวฉัน
หากไร้เจ้า ไร้ค่า ไร้สำคัญ
เจ้าเป็นดังดวงตะวันบนฟ้าไกล

เจ้าเฉิดฉายโดดเด่นเป็นสง่า
เจ้าเจิดจ้าส่องแสงสว่างไสว
เจ้าเป็นเจ้าเป็นตัวเองมีพึ่งใคร
เจ้าใจจันระปือไกลในแดนดิน

ส่วนตัวข้าเป็นเพียงเงาหวังพึ่งแสง
ไร้เรี่ยวแรงหากไร้เจ้าเฝ้าถวิล
ไม่สามารถอยู่โดดเดี่ยวในแดนดิน
โปรดอย่าทิ้งให้ข้าสิ้นชีวาวย

เจ้านำทางหนใดเข้าไปด้วย
ข้าจะช่วยติดตามไม่ไปไหน
ค่าของข้าอยู่กับเจ้าตลอดไป
แม้ต้องเป็นเงาสีใสไร้ตัวตน

หนอนผีเสื้อ

หนอนน้อยผีเสื้อ
เจ้าเปื้อนไฉ่ใหม่
โลกช่างโหดร้าย
วุ่นวายวกรวน

เดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย
วุ่นวายสับสน
ก็แดดลมฝน
เจ้ายังทนสู้

เจ้าเคยเดินทาง
แบกร่างขนฟู
ไม่ยอมคุกคู้
ออกสู้ฝ่าไป

ออกท่องโลกกว้าง
พาร่างเคลื่อนไหว
แต่แล้วจนได้
เกือบวายชีวี

เป็นเพียงหนอนน้อย
ต้องคอยหลบหนี
เพราะโลกกว้างมี
เรื่องอันตราย

ถึงคราวแปลงร่าง
รีบอย่างรวดเร็ว
ห่อหุ้มร่างกาย
ไม่ยอมไหวติง

ผ่านแดดลมฝน
เจ้าทนอยู่นิ่ง
บอกเล่าทุกสิ่ง
ยอมทิ้งทุกอย่าง

เจ้าหนอนดักแด่
ยอมแพ้โลกกว้าง
ไม่ยอมแปลงร่าง
กางปีกโบยบิน

หลบใต้เงากระแจะ
ตั้งกำแพงหิน
หลบซ่อนบุญสิ้น
แดนดินเสรี

อดเคี้ยวดอกไม้
มากมายหลายสี
ยังจำได้ดี
วันที่หนีมา

เจ้าปิดโอกาส
เจ้าพลาดเวหา
นำเวทนา
จบชีวาในรัง

ร่วมวางเพลิง

ขึ้นศาลตัดสินหาคนผิด
เพราะความคิดแปลกแยกดูแปลกต่าง
แม้ก่อนเคยเป็นมิตรเดินร่วมทาง
ร่วมสรรค์สร้างหลายอย่างไว้มากมาย

จากคนเคยร่วมทุกข์ร่วมสุขสันต์
ขาดสะบั้นเพราะอึดตาเจ้าตัวร้าย
คนหนึ่งสู้ อีกคนสู้ไม่ยอมใคร
ปล่อยสายใยหลุดลอยไปไม่หวนคืน

เพราะยึดถือตัวเองเป็นที่หนึ่ง
ต่างไม่เคยนึกถึงใจคนอื่น
ยิ่งเห็นแย้งยูแยงเหมือนเติมพีน
หากจะฝันไปต่อคงท้อใจ

ถึงจุดตัดทางแยกของถนน
ความสัมพันธ์ร่วงหล่นดังใบไม้
แล้วจะโทษว่าเป็นความผิดใคร
เมื่อทุกอย่างเริ่มมอดไหม้จากพวกเรา

ร่วมวางเพลิงเป็นผลงานชิ้นสุดท้าย
ร่วมทำลายความสัมพันธ์ครั้งก่อนเก่า
ทิ้งเศษซากไว้เพียงควันสีเทา
จากนั้นเราก็แยกทางเดินไป

ไม่เหลียวมองแลดูแม่เฝ้าถ่าน
ปล่อยสายลมพัดผ่านไม้แก้ไข
ให้ความผิดติดตัวตลอดไป
จากสหายเป็นผู้ร้ายทำลายกัน

แล้วความผิดก็ติดตรึงอยู่ในใจ
เหมือนแผลเป็นย่ำเตือนไว้ตลอดกาล

ฝันธรรมดา

หนึ่ง : เมื่อฝัน

เมื่อดอกไม้เริ่มโตในใจ
เพียงครั้งแรกที่ปล่อยให้ผีเสื้อมาดม
จากนั้นช่วงเวลาเดียวที่รู้สึกเจ็บปวด
คือช่วงเวลาของการฝัน
ให้ผีเสื้อบินกลับมา
ครั้งแล้ว...
ครั้งเล่า...
จนในที่สุด
ดอกไม้งาม
ก็เหี่ยวเฉา
ร่วง
โรย
บอกลากันไป
จารึกความงามไว้เพียงเท่านั้น

สอง : เมื่อมีรอยยิ้ม

ยามมีรัก

เหล็กก็อ่อนนุ่ม

ดั่งปุยนุ่น

ก้อนหินก็สวยงาม

ดั่งดวงดาว

หยดน้ำตามีรสหวาน

ดั่งน้ำตาล

แม้แต่คำโกหก

ยังไพเราะเสนาะหู

ปิดตาฟังแล้วจะยิ้ม

เปิดตาฟังแล้วจะ...

.

.

.

ปิดต่อไปเรื่อย ๆ จะดีกว่า

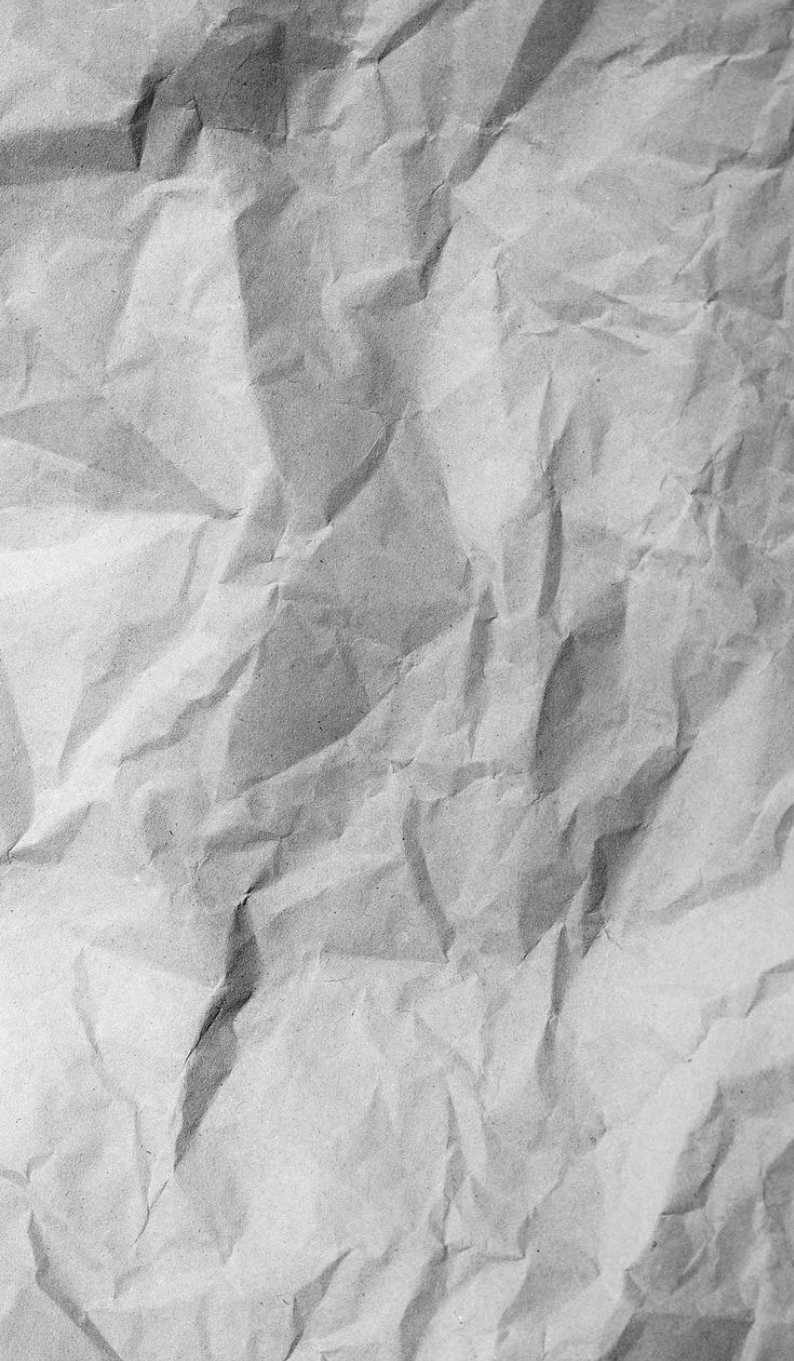
สาม : เมื่อมากเกินไป

ผู้ที่รักดอกไม้เกินไป
วันหนึ่งจะกลายเป็น
ผู้ทำลายความงามของมัน

บ่อยครั้ง
เมื่อได้รับรายงานความเสียหาย
ผู้ที่ลงชื่ออนุมัติ
คือตัวเราเอง

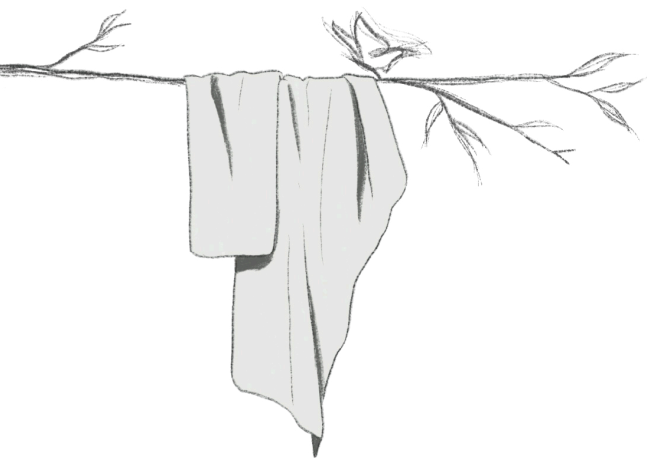
ผู้อนุมัติ (ลงชื่อ)

ส่วนสอง : Reset – คืบ(คุณ)ค่า

“จะมีความสุขให้มากกว่าที่เคยเสียใจ”

ลองหยุดเดินนั่งพักรับลมโบก
ลองหยุดดูทั้งโลกที่เคลื่อนไหว
ลองตั้งหลักรักษาเพื่อเริ่มใหม่
คงไม่สายเกินกลับไปรักตัวเอง

เด็กน้อยคนนั้น

เด็กน้อยกับผ้าเนา
เจ้าคอยเฝ้าจับตาดูไม่ห่าง
ไม่เคยลืมปล่อยวางหรือทิ้งขว้าง
อยู่เคียงข้างใกล้ชิดแสนอุ่นใจ

ผ้าผืนโปรดรักแรกในวัยเด็ก
แม้ชิ้นเล็กแต่คุณค่าแสนยิ่งใหญ่
หวงหนักหนาไม่เคยคิดจะห่างไกล
หากห่างไปสักนาทีคงอกตรม

ทั้งทั้งที่เคยห่วงหวงขนาดนั้น
คอยป้องกันดวงใจไว้ชื่นชม
ไยตอนนี้จึงปล่อยให้ปลายมีดคม
เข้าเซยชมทิมแทงใจไว้ปราณี

ไยตอนนี้เจ้าจึงลืมปลอบประโลม
ปล่อยดวงใจนอนชมไม่ไยดี

โรงแรมรายวัน

โรงแรมเล็กในป่า

จะปรากฏเมื่อคุณรู้สึกเบื่อหน่าย

เมื่อครู่กระผมได้ยินเสียงถอนหายใจ

เป็นอะไรมาหรือครับคุณลูกค้า

คงจะเหนื่อยจากโลกกว้างที่มากเรื่อง

อย่าได้เคืองจนเก็บมาถือสา

คิดมากไปอาจทำให้เสียน้ำตา

เรียนเชิญท่านเข้ามาที่ด้านใน

โรงแรมเรามีกฎไม่กี่ข้อ

กระผมขอชี้แจงแถลงไข

สิ่งที่ท่านต้องทำง่ายแสนตาย

ขอท่านอย่าเบี่ยงบ่ายแค่นั้นพอ

เมื่อเข้าพักขอให้ท่านทิ้งทุกอย่าง
จงปล่อยวางทุกสิ่งงดติดต่อ
เราจะทำการบำบัดล้างความท้อ
เพื่อให้ท่านมีกำลังสู้ต่อไป

ห้องพักเราปลอดโปร่งโล่งสะอาด
เราปิดกวาดทุกซอกมุมก่อนเปิดใช้
ต้องรบกวนคุณลูกค้าล้างร่างกาย
ปล่อยใจไปกับสายน้ำที่ไหลมา

มีสบู่ล้างความทุกข์ไว้ให้พร้อม
ส่งกลิ่นหอมอบอวลกลบปัญหา
เปิดเพลงกล่อมเบาเบาเคล้าอุรา
ล้างคุณค่าที่แปดเปื้อนให้ประกาย

เมื่อเสร็จสรรพเชิญท่านที่ห้องอาหาร
เราจะเสิร์ฟความสำราญแก้กระหาย
หลังจากนั้นเชิญลิ้มรสความสุใจ
จะคำเล็กคำใหญ่เลือกชิมดู

เต็มพลังให้กองทัพพร้อมไปต่อ
ท่านจะได้ไม่ท้อมีแรงสู้
สิ่งที่เจอแสนเหนื่อยหนักเราสู้
เชิญพักผ่อนกลับเข้าสู่ห้องพักเต็ม

เตียงนอนนุ่มรอท่านทิ้งตัวลง
อีกสักพักท่านก็คงจะเคลิบเคลิ้ม
ราตรีนี้คงไม่มีเรื่องเพิ่มเติม
เมื่อท่านเริ่มหลับตาเราจะไป

หวังว่าเราอาจช่วยท่านได้สักหน่อย
แม้สักน้อยเพียงหลบพ้นโลกโหดร้าย
จึงออกมาปรากฏเป็นที่พักใจ
เช้าวันใหม่ขอให้ท่านโชคดี

เปลี่ยนอะไหล่

รถยนต์คันโปรด
วิ่งโลดแล่นไกล
เดินทางหนใด
ต้องไปด้วยกัน

วิ่งผ่านภูเขา
เข้าใกล้ลำธาร
ขึ้น-ลงสะพาน
ทะยานผาดโผน

โลดแล่นลัดเลาะ
เหินหาวะห้อยโหน
สุดซ่าแสนชน
เครื่องยนต์ทนทาน

เส้นทางคดเคี้ยว
ท่องเที่ยวฝ่าฟัน
เข็มนาฬิกา
คือกำลังใจ

ตรวจสอบเข้าคู่
ดูความปลอดภัย
หาจุดอันตราย
ต้องเฝ้าระวัง

ดูแลใกล้ชิด
ปิดจุดพลาดพลั้ง
สิ่งใดที่พัง
ทิ้งห่างให้ไกล

เล็กน้อยสะสม
บ่มเพาะพิษภัย
ขึ้นขับต่อไป
เหตุร้ายเรียกตัว

รีบเปลี่ยนอะไหล่
อย่าได้หวั่นกลัว
สิ่งใดหมองมัว
พาดัวห่างไกล

รีบเปลี่ยนอะไหล่
สิ่งใดเป็นภัย
ออกห่างให้ไกล
สุขใจตลอดทาง

ถนนสายหลัก

ถนนหลายสายตัดผ่านหนึ่งชีวิต
ใครเป็นคนลิขิตความแตกต่าง
ใครเป็นคนชี้ให้เห็นหนทาง
ใครเป็นคนที่สร้างทางยาวไกล

มีบ้านปลายเป็นหวังอันแสนสุข
เป็นเส้นทางปลอดภัยสุดใจ
เพื่อทางเดินที่เรื่อรอส่องประกาย
ฉะนั้นต้องก้าวไปอย่างระวัง

มีถนนเคียงขนานอยู่หลายคู่
ซ้ำเรื่องดูทั้งซ้ายขวาและหน้าหลัง
แต่ละคนต่างเดินทางอย่างจริงจัง
บนถนนที่ตนวางอย่างตั้งใจ

เป็นการดีหากคอยถามความประสงค์
เพื่อเป็นการไม่พลัดหลงจากจุดหมาย
หากหลงไหลกับเส้นทางคนอื่นไกล
คงเวียนว้ายวากวนชนทางตัน

เพราะเรามีตัวตนที่แตกต่าง
ทางใครสร้างก็ทางใครทางมัน
ทางคนอื่นให้เป็นเพียงทางผ่าน
เป็นทางแลกประสบการณ์เท่านั้นพอ

เราต่างพบเพื่อจากเพียงพานพบ
เจอทางแยกเพื่อจบและไปต่อ
ทางข้างหน้าอาจยังมีใครเฝ้ารอ
เพื่อไปต่อเรียนรู้คู่กันไป

สัญญาการเริ่มต้น

หนึ่ง : บางคนอาจได้การแจ้งเตือน

แจ้งเหตุด่วน !!

วอหนึ่ง เรียก วอสอง

มีความวุ่นวายบางอย่างเกิดขึ้น

รู้สึกถึงการสั่นสะเทือนที่รุนแรง

พื้นที่รับแจ้งเหตุ

: *อกข้างซ้าย*

ทราบแล้วเปลี่ยน

.

.

.

สอง : บางคนอาจมาตามธรรมชาติ

ไม่มีป้ายบอกทาง
ไม่มีฉลากบอกเหตุ
ไม่มีการแจ้งเตือน

ไม่มีรูป
ไม่มีรส
ไม่มีกลิ่น
ไม่มีเสียง
จะมีก็แต่

ผีเสื้อ

นับสิบ
นับร้อย
นับพัน

บินหยอกกันอยู่ในร่างกาย

สาม : บางคนอาจไม่รู้ตัว

รู้ตัวอีกที

ต้นไม้ที่เกือบจะยืนต้นตาย

ก็เริ่มผลิบานอ่อนเป็นพุ่มงามเสียแล้ว

ไม้กระดก

ไม้กระดกยกสูงเสียดฟ้า
ลอยล่องท่องนภาทำมวลหมู่เมฆ
ตั้งวิหคตัวละครเอก
บินโฉบหมู่เมฆคล่องแคล่วเสรี

อีกฟากฝั่งเสียงลมโกรก
ลงสู่ผืนโลกต้องปฐพี
ลุ่มตัวลงเคียงคู่ธรณี
เขยชมเสรี ณ พื้นพสุธา

ความพลั้งแลความผิดพลาด
กระจายเกลื่อนกลาดสุดลูกหูลูกตา
ตามเก็บประกอบกลับคืนค่า
เป็นแรงนำพาทะยานขึ้นไป

สลบหลับเปลี่ยนหมุนเวียนลงขึ้น
สิ่งดีร้ายตกตื่นทุกการเคลื่อนไหว
ชีวิตใดไม่พิชิตอันตราย
ไม้กระดกมลายไร้ค่าถาวร

ภาพสะท้อน

ความต้องการปรารถนาข้างในจิต
ความต้องการมีชีวิตที่สุขใสร
ความต้องการเห็นผู้คนอยู่สุขใจ
ความต้องการจะเป็นไปไครบรลง

เริ่มที่ตัวเจ้าของความประสงค์
ละทิ้งความทะนงอันกล้าแก่ง
หากคิดซิงคิดเอาแต่ตนเอง
ไครจะมาครั้นไครงร่วมยินดี

สังคมิใหญ่โลกกว้างเหมือนกระจก
คอยสะท้อนข้อบกพร่องคอยบ่งชี้
ทำสิ่งใดได้สิ่งนั้น ร้าย-ชั่ว-ดี
ทำไม่ดี หวังได้ดี หวังอะไร

เคารพเรา เคารพเขา เขาเคารพ
จุดที่เริ่มคือจุดจบใช่จุดไหน
เคารพตนเคารพคนอื่นไกล
ความสุขใจเริ่มง่ายง่ายที่ตัวเรา

ค่าของคน คนมีค่าเท่ากันหมด
ใครเป็นคนกำหนด ใครบอกกล่าว
ใครเป็นคนชี้บอกคุณค่าดาว
แสงที่ส่องสุกสกาวมาจากใคร

ทำตัวเองให้ดี-ดีที่สุด
ถือเป็นจุดสะท้อนความสุขใส
ผู้คนจะอยู่ด้วยกันอย่างสุขใจ
ความต้องการจะเป็นไปตามกระทำ

ร้านส่งสุขโฉมใหม่

- Open -

กลับมาอีกครั้ง

ยังคงแจกสุข

แจกความสนุก

แจกฟรีไม่ขาย

ฟังเสียงหัวเราะ

เสนาะจับใจ

ยังส่งสุขได้

ด้วยใจยินดี

เป็นงานที่รัก

ไม่อยากหลบหนี

ครั้งนี้พอดี

เท่าที่ทำไหว

โฉมใหม่ออกกฎ

กำหนดเขตไว้

ลูก้าไม่ได้

ต้องขอโทษที่

- Closed -

หากใจอ่อนล้า
คงลาวันนี้
ร้านสุขส่งฟรี
ต้องหยุดหนึ่งวัน

จะไม่ทนฝืน
กล้าก๊วตทำงาน
แค่เพียงไม่นาน
จะรีบกลับมา

จะหลบจากโลก
ขอโบกมือลา
เข้าห้วงนิทรา
รักษากำลัง

พรุ่งนี้วันใหม่
สดใสอีกครั้ง
จะส่งพลัง
มอบความสุขใจ

จักจั่น

เหมือนแตกต่างกันแต่สุดท้ายไม่แตกต่าง
เหมือนไกลห่างแต่ความจริงเข้ากันได้
เหมือนไม่เหมือนแต่เหมือนสุดหัวใจ
เหมือนจะเป็นไปไม่ได้แต่เป็นจริง

มองแยกมุมเห็นเพียงมุมอยู่แยกคู่
ประกอบดูอาจมองเห็นบางสิ่ง
ภาพมุมกว้างโดยรวมสวยสมจริง
เหมือนภาพนิ่งเป็นภาพฝันที่ต้องการ

ถึงรูปทรงแตกต่างดูห่างเหิน
แต่บังเอิญลวดลายปลายทางฝัน
วาดเติมแต่งออกมาคล้ายคลึงกัน
รอยต่อจึงสอดประสานเข้าพอดี

อยู่เดี่ยวเดี่ยวงดงามก็ดูสวย
ยังมีคู่อยู่เคียงด้วยช่วยเติมสี
ให้ปลายทางเด่นชัดขึ้นทันที
ช่างโชคดีเจออีกส่วนที่สำคัญ

เสียงไม่ได้

ความจริง

ทำร้ายเราน้อยที่สุด
เมื่อเรายอมรับมันได้

บางเรื่อง

เราต้องเข้าใจ
แม้เราไม่อยากจะเข้าใจ

ความจริง

ไม่ได้อยู่กับความคิดเรา
แต่เราต้องอยู่กับความเป็นจริง

บางสิ่ง

เราต้องเสียสละ
เพื่อบางอย่างที่เราต้องการ

ความจริง

ยังคงทำร้ายเราน้อยที่สุด

เมื่อเรายอมรับมันได้

ผ่านพัดใบ

สายลมไม่พัดหวนคืน
เป็นสิ่งไม่อาจขัดขึ้น
พัดเข้ามาเพื่อออกห่างไกล

สายน้ำไม่เคยย้อนกลับ
เป็นสิ่งที่ต้องยอมรับ
ได้แต่ปล่อยให้ไหล

อดีตที่ล่วงเลยมา
ผ่านวันเวลา
มีอาจย้อนได้

เรียนรู้จากทางที่หลง
จะไม่พะวัักพะวง
ในเส้นทางใหม่

ชีวิตไม่อาจคาดเดา
อาจต้องข้ามป่าเขา
ฝ่าดงพงไพร

อย่ากลัวจนเกินกังวล
หากผลออกหลงกล
อาจไม่ถึงจุดหมาย

ตราบไต่สายลมยังปะทะหน้า
เมื่อออกแรงเดินก้าวขา
อย่างไรก็เจอเส้นชัย

เรื่องร้ายจะค่อยเบาบาง
เพียงแค่ปล่อยวาง
ให้สายลมพัดผ่านไป

ส่วนสาม : ระหว่างทางใหม่

“ได้รับความสุขใจจากใครหลาย ๆ คน”

ความสามัญดาษดึ้นตึ้นทอแสง
ดุดดาราส่องแสงดงแต้มสีสัน
ดาวดวงน้อยหลายร้อยดวงอยู่เคียงกัน
ปลุกชีวันเปลี่ยนค้ำคึนเปล่งประกาย

ดาวตก

แสงไฟดวงนั้น
แทบไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่า
การปรากฏตัวเพียงชั่วพริบตา
มีค่าต่อคนคนหนึ่งมากมายขนาดไหน

Happy Virus

ใครคือผู้โชคดี
ที่ไวรัสนี้จึงจะเล่นงาน
หากอยู่ใกล้จะได้รับความสำเร็จ
ท่านอาจยิ้มเบิกบานไม่รู้ตัว

เที่ยววิ่งวุ่นวุ่นวายอยู่หลายที่
คอยสร้างความรู้สึที่ดีไม่หมองมัว
เป็นไวรัสสร้างสุขกระจายทั่ว
กระจายตัวอยู่ทุกที่ติดต่อกัน

ยิ่งได้รับความสุขยิ่งแข็งแกร่ง
ยิ่งมีแรงแพรวความสุขแผ่ขยาย
อยู่ในที่ที่สบายทั้งใจ-กาย
ยิ่งละลายโรคเศร้าให้ลบเลือน

เป็นไวรัสตัวเล็กพริกชี้หนู
เป็นดั่งผู้ส่งกำลังคอยขับเคลื่อน
เป็นผู้สร้างอย่างแท้จริงไม่บิดเบือน
เป็นเสมือนที่ปลอดภัยให้พักพิง

ได้อยู่ใกล้ใจอ่อนล้าก็หายเหนื่อย
เปลี่ยนคนเฉื่อยให้หายเป็นปลิดทิ้ง
มีแรงสู้ต่อกรกับทุกสิ่ง
ยิ่งอยู่ใกล้ยิ่งได้เต็มกำลัง

ระวังไว้ไวรัสเล็กพริกชี้หนู
ให้จับตาเฝ้าดูอย่างจริงจัง
หากท่านใดเศร้าใจอย่าพลาดพลัง
ท่านอาจยิ้มเพียงลำพังไม่รู้ตัว

ใต้แสงตะวัน

นักแสดงนำหญิง
แห่งโลกความจริงมากบทบาท
ใช้ชีวิตตามหัวใจอย่างมุ่งมั่น
แสนองอาจไม่เคยสนคำพูดใคร

กว่าจะมาถึงจุดนี้ของชีวิต
เคยมีจุดวิกฤตต้องแก้ไข
เคยตกอยู่ในสังคมแย่งแสงไฟ
สปอร์ตไลท์ทำให้หายใจแสงเงา

เลยเลือกออกมาจากห้องที่ปิดทึบ
เดินออกมาจากหีบที่เปลี่ยวเหงา
แล้วพบว่าโลกภายนอกเป็นของเรา
จึงก้าวเท้าเดินตามทางที่อยากไป

ทำให้รู้ข้อคิดหนึ่งในชีวิต
ที่ต้องสู้คือความคิดใช้สิ่งไหน
ความคิดเราที่คิดลบคิดไปไกล
วางลงได้แล้วจะเห็นใครบางคน

วันใดรับบทหนักเป็นตัวร้าย
จะหนีไปผ่อนคลายคล้ายล่องหน
จะซ่อนตัวจากดินแดนมากผู้คน
แล้วปลดปล่อยความมีดมนให้จางไป

ชีวิตเราเท่านั้น-นี้แหละชีวิต
เขียนบทบาทจากความคิดที่เรียบง่าย
อยู่ได้แสงตะวันอันพร่างพราย
โลกของเรากำหนดได้จากตัวเรา

คาถา(ไม้)พิเศษ

ประสพการ
การ ~ พรแบบ ๕-๖
การ ~ ประสพการ
การ ~ พรแบบ ๕-๖
การ ~ ประสพการ

ประสบการณื
ประสบการณื
ประสบการณื
คาถาเสกสะพานสู่หมุดหมาย

ประสบการณื
ประสบการณื
ประสบการณื
คาถาบันดาลทุกความตั้งใจ

ประสบการณื
ประสบการณื
ประสบการณื
คาถาเสกสรรอะไรก็ได้

ประสบการณื
ประสบการณื
ประสบการณื
ถ้าไม่มีตอนนั้น...
ตอนนี้คงนอนฝันเรื่อยไป

นักเดินทาง

ความท้าทายคือความสนุก
แม้ล้มลุกคลุกคลานจะพินฝ่า
ขอเพียงได้ทำตามใจปรารถนา
จะเห็นฟ้าโบยบินจนสุดแรง

แสวงหาความสุขที่ต้องการ
สุขสำราญไปทั่วทุกหนแห่ง
เผชิญหน้าตั้งรับความเปลี่ยนแปลง
ไม่ต้องแข่งกับใครสักก้าวเดิน

ธรรมชาติเรื่องรองสองไอลูน
เป็นต้นทุนสร้างสุขให้เปลิดเพลิด
ไม่ต้องการคำใครมาสรรเสริญ
และจะไม่ล่วงเกินใครต่อใคร

อิสระมาพร้อมความรับผิดชอบ
มีเส้นขีดตีกรอบกำหนดไว้
หากจะบินตามหาจุดมุ่งหมาย
ต้องไม่ลืมความเป็นไปในความจริง

ใช้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นดั่งหวัง
หากผิดพลาดจากทุ่มเทต้องทุ่มทิ้ง
อิสระอาจต้องแลกกับหลายสิ่ง
บางครั้งต้องยอมหยุดนิ่งไม่สนใจ

แม้วันนี้อุปสรรคยังมากมาย
แต่ไม่สายโอกาสหน้าในวันใหม่
ไม่ว่าจะพรุ่งนี้หรือวันไหน
ยังไม่สายไปสำหรับนักเดินทาง

ภาพถ่าย

ปานนี้จะอยู่แห่งหนใด
อยู่ใกล้หรือไกลไม่อาจหยั่งรู้
คืนวันที่ผ่านมายังเพียรสู้
เพื่อเส้นชัยที่รออยู่อีกไม่ไกล

มีหลงทาง-แวะพักบ้างบางที
ระหว่างนี้มีทั้งสุขและรื่องให้
ยิ่งก้าวเดินยิ่งเข้าใกล้จุดหมาย
กำลังใจช่างเหือดหายง่ายเหลือเกิน

เฝ้ามองดูเรื่องราวที่เลยผ่าน
ยังจำภาพวันวานเคยเผชิญ
ใครบางคนพร่ำสอนให้ก้าวเดิน
ชี้นำทางเป็นต้นแบบบันดาลใจ

อาจเดินเข้าก้าวพลาดบ้างบางจุด
แต่ไม่เคยคิดหยุด ยังสู้ไหว
ให้เป็นตามความหวังที่ตั้งไว้
แม้เส้นชัยไม่มีใคร...คนที่รอ

อยากจะอดความสำเร็จที่ได้มา
อยู่ปากไตของฟ้าอยากจะขอ
อยากจะฟัง อยากได้ยินคำเยินยอ
อยากจะขอให้ยังอยู่ข้างข้างกัน

นั่งมองภาพรอยยิ้มในรูปถ่าย
สัมผัสได้ถึงอุ่นไอนั้น
ภาพความสุขความทรงจำครั้งสำคัญ
ยังเป็นแรงผลักดันให้สู้จนจร

จากตรงนี้ถึงตรงไหนไกลสุดฟ้า
พรรณนาฝากไว้ในบทกลอน
จำจดจำจนชั่วนิจันรันดร
หวังว่าจะอวยพรกันตลอดไป

ดอกไม้ไฟ

ดอกไม้ไฟ

อาจมาเพียงพริบตาแล้วจางหาย

แต่ใจยังใกล้ใจ

ทุกที่ทุกเวลา

จุดฉลองในงานใหญ่

แม้ตัวอยู่ห่างไกล

จะส่งกำลังใจไปหา

ได้ยืนยันว่ามีเรื่องน่ายินดี
แม้ห่างหายไปหลายปี
ยังคิดถึงเสมอมา

ไม่เจอกันนานหลังเรียนจบ
นัดที่ทีก็ทีก็ไม่ครบ
อดสังสรรค์เฮฮา

งานบุญงานบวช
บางงานอาจขาด
เพราะไม่มีเวลา

ยังอำนวยอวยชัยเสมอ
จะยินดีกับเพื่อนเกลอ
เรื่อยไปทุกครั้งครา

มนุษย์เด็ก

ปัญหาใหญ่เท่าภูเขา
เมื่ออยู่ในความคิดผู้ใหญ่
ซับซ้อนยากเกินคาดเดา
สับสนจนไม่รู้จะแก้ไข
แต่มนุษย์เด็กแสนจะเก่งกาจ
มองโลกเป็นไปอย่างง่ายแสนง่าย
บางมุมมองก็เกินคาด
หรือเพราะเราประหลาดคิดเยอะเกินไป
ไม่เป็นไรนะพี่ชาย-พี่สาว
เดี๋ยวพรุ่งนี้เช้าก็เริ่มวันใหม่
เรื่องแค่นี้เองอย่าคิดให้ยืดยาว
สู้เขา สู้เขา!! ทำได้ ทำได้!!

บทกวีสัก

หลงรักตัวเอง

เมื่อดนตรีบรรเลงเพลงรักของเรา

ภาพความสุขโดดเดี่ยวเคล้าความเหงา

ได้ที่รักช่วยบรรเทาให้สดใส

ผู้ที่แสนโศกดี

คือฉันคนนี่ใช่ใครอื่นไกล

ได้มีเธอข้างเคียงเพียงซิดิใกล้

กวีบทใดหรือจะดงามสู้

ความเดียวดายจางหาย

ฝันร้ายสลายเมื่อมีเธออยู่

อนาคตประจักษ์หากได้ซิดิคู่

ได้รับและรู้คุณค่าในสัมพันธ์

ดวงใจดวงน้อยค่อยผลิบาน
สอดผสานสองเส้นทางสู่ปลายฝัน
ได้ครอบครองรอยยิ้มเป็นรางวัล
อยู่ชานชาลาข้างกันเรื่อยเรื่อยไป

บทกวีรัก
ทอถักถ้อยคำไว้ซึ่งอธิบาย
กลิ่นกรองออกมาตามสัมผัสใจ
มอบให้บางใครคนสำคัญ

ส่วนส่งท้าย : บันทึกไม่สลาย

“เกือบจะหลับแต่ยังกลับมาได้”

ขอทิ้งท้ายความเจ็บปวดลงกระดาษ
สิ่งใดเคยพลาดจนเกือบแหลกสลาย
ความบอบช้ำที่ผ่านมาทิ้งกายใจ
จรรีกรไว้เพื่อย้ำเตือนตัวตน

ผู้มีความบันเทิง

ผู้ที่เศร้าใจ

หากได้อยู่ใกล้ผู้มีความบันเทิง
คงคลายเศร้าได้ไม่มากก็น้อย

ผู้ที่เป็นสุขใจ

หากได้อยู่ใกล้ผู้มีความบันเทิง
คงมีแต่สุขใจยิ่งยิ่งขึ้นไป

เรื่องทั้งหมดฟังดูดี

หากแต่ว่าข้อเสียของเรื่องที่ว่าคือ...

ผู้มีความบันเทิงไม่เคยอยู่ใกล้ตัวเองเลย

เขารู้วิธีส่งต่อมันให้ผู้อื่นอย่างซ้ำของ

แต่น่าเสียดาย

เขาไม่รู้วิธีเก็บมันไว้ใช้กับตนเอง

เขาเป็นผู้ส่งมอบความสุข
แต่ขณะเดียวกัน
เขากลับเป็นผู้ที่โหยหาความสุขมากที่สุด

เขาไม่เคยปล่อยให้ใครต้องโดดเดี่ยว
แต่ขณะเดียวกัน
เขากลับเป็นคนที่ต้องโดดเดี่ยวมากที่สุด

เขาสัญญากับตัวเองว่าจะไม่ทำให้ใครผิดหวัง
แต่ขณะเดียวกัน
เขาถูกทำให้ผิดหวังซ้ำแล้วซ้ำเล่านับครั้งไม่ถ้วน

ทุกคนคิดว่าเขาไม่เป็นอะไร
เพราะเขาคือผู้มีความบันเทิง

แต่เมื่อความบันเทิงเริ่มเลือนราง
ความเป็นผู้มีความบันเทิงมักจางลง
แทบไม่เหลือคุณค่าได้อีกต่อไป

อีกครึ่ง

ขังตัวเองไว้ในห้อง

ภายใต้ความเงียบกับเพดานสีขาว

อยู่กับตัวเองบ่อยขึ้น

นานขึ้น นานวัน

จากนั้นก็หลายวัน

สิ่งที่คิดได้มีแต่ความว่างเปล่า

เพดานสีขาวพาหวนถึงแต่อดีต

ภาพเดิมวนซ้ำทุกวี่วัน

จะเป็นอย่างนี้ต่อไป

หรือทำอะไรสักอย่าง

...

เหนื่อยจนไม่อยากทำอะไร

แต่ก็ตัดสินใจเดินไปยังสถานที่

ที่เต็มไปด้วยผู้คนมากหน้าหลายตา

และบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความทรงจำ

นั่งสุดท้ายใจอยู่ริมบึง
มองผู้คนด้วยความสงบ
ท่ามกลางเสียงพูดคุยอ้ออึ้ง
นี่แหละ...
ความวุ่นวายที่คิดถึง
จากนั้นก็เพิ่งรู้สึกตัวว่า
ความทรงจำครั้งก่อน
ณ สถานที่เดิมแห่งนี้
บัดนี้ไม่ได้โจมตีจิตใจดังเดิม
อีกต่อไป

ความดีใจเริ่มก่อตัว
ความหวังครั้งใหม่เริ่มหายใจ
รอยยิ้มปรากฏขึ้นอีกครั้ง
บนใบหน้าของผู้ที่เคร่งขรึมตลอดเวลา

บทเรียนที่ ๑๐๑

ไม่ควร
ให้ใคร
ครองใจ

ไม่สลาย

หากปล่อยให้ตัวเองสิ้นสลาย
คงมิได้ลิ้มรสห้วงสุขสันต์
อาจสูญเสียความสุขตลอดกาล
เสียดายทุกคืนวันที่ผ่านไป

ด้วยเสียงใจข้างในยังรำร้อง
จึงระคองตนเองลุกขึ้นใหม่
เพราะชีวิตยังมีลมหายใจ
แม้เดี๋ยวตายจะอยู่ได้ไม่อาวรณ์

จะร้ายจะดีนี้แหละชีวิต
สุดท้ายคนลิขิตเขียนคำสอน
ให้เป็นไปตามคำในบทกลอน
อย่างไรเสียคงไม่พ้นตัวเรา

แม้ล้มอีกก็สิบครั้งจะหยุดยั้ง
จะค่อยค่อยพักฟื้นให้บรรเทา
และทำความเข้าใจทุกสุขเศร้า
ทั้งเรื่องร้ายให้บางเบาแล้วจงไป

เพราะไม่ปล่อยให้ตัวเองสูญสลาย
จึงยังได้ลิ้มรสความสุขใจ
อยู่เคียงชิดความสุขจนสุดท้าย
ไม่เสียดายแม้สักวันที่ผ่านมา

หมายเหตุ

|

เราทุกคนต่างก็เป็น
เจ้าของเรื่องสักเรื่องในบทกวี

|

เราทุกคน
เป็นผู้เลือกความสุขให้ตัวเอง

ขอบคุณ

ขอบคุณครูหนูซุซึที่ให้คำปรึกษา และให้ยืมหนังสือกวีนิพนธ์
รวมถึงให้ความสบายใจตลอดการทำงานตั้งแต่ยังไม่มี
หัวข้อจนถึงงานเสร็จสมบูรณ์

ขอบคุณครูสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็กทุกท่านที่
คอยชี้แนะข้อบกพร่องทำให้อุดรอยรั่วได้ทัน

ขอบคุณทุกคนในครอบครัว สำหรับกำลังใจและให้การ
สนับสนุนเสมอมา

ขอบคุณน้องสาวที่เป็นศูนย์รวมใจทุกซึให้พี่

ขอบคุณเพื่อนของน้องสาว สำหรับคำแนะนำ-ติ-ชม
และขอบคุณที่รออ่าน

ขอบคุณเพื่อน ๆ และทุกคนที่เป็นแรงผลักดันให้กันเสมอ

ขอบคุณเพลงทุกเพลงที่ได้ฟัง สถานที่ทุกที่ที่ได้ไปเยือน

และขอบคุณ

ผู้ให้สัมภาษณ์ทุกท่านซึ่งเป็นเจ้าของเรื่องราวสักบทกวี

ขอบคุณสำหรับการพูดคุยทุกบทสนทนา

ขอบคุณและขอบคุณ

เกี่ยวกับผู้เขียน

นันทีนี บุญสุข (ไนท์)

เกิดวันที่ ๑ เดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

เติบโตที่ จ.ชลบุรี จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษา

จากโรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ ฉะเชิงเทรา

และกำลังจะจบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากสาขา

ศึกษาวรรณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปี ๒๕๖๗ ทำตามความตั้งใจของตัวเองสำเร็จ

หนึ่งประการคือ การลงมือเขียนและมีหนังสือเล่มแรก

เป็นของตัวเอง “ไม่สลาย” - กวีนิพนธ์ร่วมสมัย

เมื่อออกเดินทางในโลกความจริง
หลายคนมักหลงลืมความต้องการของตัวเอง
เพราะสังคมที่แวดล้อมไปด้วยผู้คน
และเขวนเกือบทั้งชีวิต
ไว้บนความต้องการของผู้อื่น
เพียงเพื่อรอให้ใครมาเห็นคุณค่า
แต่สิ่งนั้นใช่คุณค่าจริง ๆ หรือ
+ ในเมื่อมันเป็นความต้องการของผู้อื่น

หรือแท้จริง

การมีความสุขกับตัวเองแม้กับเรื่องเล็กน้อย
ก็ถือเป็นการสร้างคุณค่าให้กับตัวเองแล้ว

ร่วมเดินทางไปกับกวีนิพนธ์ “ไม่สลาย”
เพื่อกอบกู้คุณค่าที่กำลังจะสูญสลาย
ก่อนทุกอย่างจะสายเกินแก้

เพราะไม่ปล่อยให้ตัวเองสูญสลาย
จึงยังได้ลิ้มรสห้วงสุขสันต์

ไม่เสียดายสักคืนวันที่ผ่านไป